

καλύπτουσιν, ὡς δικλίδες, τὰς ὄπας τῶν μυκτῆρων, δυναμένωσιν ὄψω νὰ ἀνοίγῃται καὶ νὰ κλείνεται κατ' ἀρέσκειαν.

Οἱ Κατωβλέπες γεννῶνται εἰς τὰς πεδιάδας τῆς Νοτίου Ἀφρικῆς, καὶ τὰς λοφώδεις χώρας, ὅπου περιπλανῶνται ποτὲ μὲν μόνοι, ὡς ἐπιτοπλείστον δὲ ἀγγελοδόν' μεταναστεύουσι δὲ κατὰ τὰς ὥρας τοῦ ἑνιαυτοῦ. Ἄγνοεῖται μὲν ἕως τοῦ ἐκτείνονται εἰς τὸ ἐνδότερον· καὶ εἰς τὰ ἀπώτερα ὅμως μέρη, ὅπου διήλθον περιηγηταί, ἀπήντησαν ἀγέλας, καὶ κατεδίωξαν αὐτάς· διότι τὸ κρέας τῶν τιμᾶται καὶ ὑπὸ τῶν ἐγγυωρίων καὶ ὑπὸ τῶν ἀποίκων. Εἶναι ὅμως ἀγριώτατοι καὶ δυσπρόσιτοι. Ἄμα ὅταν ἴδωσιν ἐχθρὸν, διατρέγουσι τὸ πεδίον, ὄχι ἀτάκτως καὶ συγκεχυμένοι, ἀλλὰ κατὰ σειρὰν, ἀκολουθοῦντες ὀδηγόν· ἐνῶ δὲ βλέπονται μακρόθεν καλπάζοντες ἐπὶ τῆς πεδιάδος, παρεμφέρουσι τοσοῦτον μὲ τοὺς βράδωτους ἀνάγρους,--κατόχους τῶν αὐτῶν ἐρμιῶν,--ὥστε, ἂν ἔλειπε καὶ ἡ τοῦ χρώματος διαφορά, ἤθελον εὐκόλως ἐκλαμβάνεσθαι ἀντ' ἐκείνων. Τὸ χρῶμά των εἶναι γενικῶς βαθθὺ μελάγχρουν, ἢ οὐρά των λευκόφαιος, καὶ ἡ χαιτὴ σχεδὸν λευκῆ. Ταχύτητα, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ῥωμαλεότητος καὶ συναρμογῆς τοῦ σώματος αὐτῶν, ἔχουσι μεγίστην· πρὶν δὲ δράμωσι, δρῶσιν ἔνθεν κἀκεῖθεν, λακτιζουσι, κεραιτήν, καὶ δεικνύουσι σφοδρὰν συγίτησιν. Σπανίως τολμῶσι νὰ προσβάλωσιν ἄνθρωπον, ἐκτός ὅπταν στενωχωρηθῶσι παρὰ πολλὴν ἢ τρωθῶσι· τότε δὲ ὑπερασπίζονται μετ' ἀπελιπισίας· πίπτοντες ἐπὶ τῶν γονάτων, δρῶσι κατὰ τοῦ θρασεὸς ἐχθροῦ των μετὰ παραδόξου ἰσχύος καὶ σφοδρότητος, καὶ, ἂν δὲν ἦναι ἄριστα προητοιμασμένοι, ἀφεύκτως θανατόνεται.

Ὅπταν ὁ Κατωβλεψὶ ἀλωθῇ νέος, ἡμερόνεται ἀνευ πολλῆς δυσκολίας· συμπεριφέρεται δὲ μετὰ τῶν βῶν, ἀβλαβῶς ὑπάγων εἰς τὴν νομῆν, καὶ πάλιν ἐπαναστρέφον· φαίνεται ὅμως ὅτι ὀλίγοι μόνον γεωργοὶ ἡμερόνουσιν αὐτοὺς, καθὼ ὑποκειμένους εἰς θανατηφόρα ἐξανθήματα τῆς ἐπιδερμίδος, ἃ καὶ μεταδίδουσιν εἰς τὰ λοιπὰ ζῶα. Περιωρισμένοι ὦν, καταντᾷ θηριώδης, καὶ δὲν δύναται τις νὰ πλησιάσῃ αὐτὸν ἀνευ προφυλάξεως· αἱ θήλειαι εἶναι ἤττον ἐπικίνδουνοι τῶν ἀρρένων, καὶ μᾶλλον εὐάγωγοι.

Ἡ ἰδέα τοῦ ἐρυθροῦ χρώματος λέγεται ὅτι παροξύνει τὸ ζῶον τοῦτο. «Πρὸς διασκεδάσιν,» λέγει Ἄγγλος περιηγητῆς, «ἐδένομεν κόκκινα χειρῶμακτρα εἰς βράδον, καὶ ἀνυψοῦμεν αὐτὴν ἐνώπιον τῶν Κατωβλέπων· οὗτοι δὲ ἐπήδων τῆδε κἀκεῖσε, ἔτυπτον τὰς πλευρὰς μὲ τὰς μακρὰς οὐράς των, καὶ ἀνώρυττον τὴν γῆν μὲ τὰς ὄπας αὐτῶν, σφοδρῶς ἠρηθισμένοι, καὶ εἰς τὸ φαινόμενον ἔτοιμοι νὰ δρῆσῃσιν καθ' ἡμῶν· ἔπειτα δὲ, καθ' ἣν στιγμὴν ἐμέλλομεν νὰ πυροβολήσωμεν, ἔφευγον τάχιστα· καὶ ἀπομακρυνόμενοι, παρίστανον τὸ αὐτὸ κωμικὸν θέαμα.»

ΦΙΛΙΠΠΟΣ Ο ΜΑΚΕΔΩΝ, ΚΑΙ Ο ΚΩΜΙΚΟΣ ΣΑΤΥΡΟΣ.

ὍΤΙ ὁ Φίλιππος ἐπανηγήριζε τὴν νίκην τῆς Ὀλύμπου, προσεκάλεσεν εἰς δεῖπνον ὅλους τοὺς σκηνικούς, καὶ τιμῶν μὲ στεφάνους τοὺς ὅσοι ἐξ αὐτῶν ἐφάνησαν τεχνικώτεροι εἰς τοὺς θεατρικούς ἀγῶνας, ἠρώτησε καὶ τινὰ ὀνομαζόμενον Σάτυρον, κωμικὸν ὑποκριτὴν, διὰ τί μόνος αὐτὸς δὲν ζητεῖ οὐδεμίαν χάριν· ἢ τάχα ἐγνώρισεν εἰς τὸν Φίλιππον μικροπρέπειαν, ἢ πρὸς τὴν τέχνην αὐτοῦ ἀπαρέσκεϊαν; Ὁ Ἀθηναῖος κωμικὸς ἀπεκρίθη ὅτι, ὅσα μὲν οἱ ἄλλοι ζητοῦσι, τούτων δὲν ἔχει οὐδεμίαν χρεῖαν· ὅτι δ' αὐτὸς ἤθελε ζητήσει μετὰ χαρᾶς, τοῦτο εἶναι μὲν εὐκόλον εἰς τὸν Φίλιππον νὰ δώσῃ, αὐτὸς ὅμως νὰ ζητήσῃ δὲν τολμᾷ, φοβού-

μενος μὴ ἀποτύχῃ. Τέλος πάντων, ἀφοῦ ὁ βασιλεὺς, ἀνήσυχος νὰ ἀκούσῃ τὸ ζήτημα τοῦ κωμικοῦ, ἐπρόσταξεν αὐτὸν ἐλευθέρως νὰ εἴπῃ τί θέλει, δὲν ἐζήτησεν ἄλλο, παρὰ νὰ ἐλευθερώσῃ τὰς θυγατέρας τοῦ δολοφονηθέντος φίλου αὐτοῦ, Ἀπολλοφάνους τοῦ Πυθναίου, αἵτινες εὕρισκοντο εἰς τὴν Ὀλύμπου, σταλεῖσαι ἐκεῖ ἀπὸ μικρᾶς ἡλικίας ὑπὸ τῶν συγγενῶν, φοβουμένων τοὺς φονεῖς τοῦ πατρὸς αὐτῶν, καὶ ἐζήτησεν αὐτάς, διὰ νὰ νυμφεύσῃ ἐξ ἰδίων. Τὸ ζήτημα ἐφάνη εἰς τοὺς παρόντας τόσον παράδοξον, ὥστ' ἐγένετο κρότος πολὺς καὶ εὐφημία παρὰ πάντων, καὶ αὐτὸς ὁ Φίλιππος, κινήθεις εἰς φιλανθρωπίαν, ἐχάρισεν εἰς τὸν Σάτυρον τὰς νέας, καίτοι ὁ πατὴρ αὐτῶν εἶχε φονεύσειν Ἀλέξανδρον τὸν ἀδελφὸν τοῦ Φιλίππου.

ΟΜΗΡΟΣ ΚΑΙ ΟΥΪΡΓΙΛΙΟΣ.

Ὁ Μὲν Ὀμηρος ἦτο μεγαλύτερον πνεῦμα, ὁ δὲ Οὐΐργίλιος καλλίτερος τεχνίτης. Εἰς ἐκείνον μὲν θαυμάζομεν τὸν ἄνθρωπον, εἰς τοῦτον δὲ τὸ ποίημα. Ὁ μὲν συναρπάζει ἡμᾶς μὲ ὀρμὴν ἀνυπόστατον, ὁ δὲ ἐπισύρει μὲ θελκτικὴν μεγαλειότητα. Ὁ Ὀμηρος διασκορπίζει μὲ γενναίαν ἀφθονίαν, ὁ Οὐΐργίλιος χαρίζει μὲ σκεπτικὴν μεγαλοπρέπειαν. Ὁ Ὀμηρος ἐκχέει ὡς ὁ Νεῖλος τὰ ἑαυτοῦ πλοῦτη μὲ αἰφνίδιον πλημμύραν, ὁ δὲ, ὡς ποταμὸς φυλάττων τὰς ἑαυτοῦ ὄχθας, φέρεται μὲ τακτικὸν ῥεῦμα. Ἐὰν δὲ παρατηρήσωμεν καὶ τὰς μηχανὰς αὐτῶν, ὁ Ὀμηρος ὁμοιάζει μὲ τὸν Δία, ὅταν εἰς τὴν ὀργὴν αὐτοῦ σείων τὸν Ὀλυμπον κεραινοβολῇ, καὶ φλέγῃ τοὺς οὐρανοὺς· ὁ δὲ Οὐΐργίλιος εἶναι ὅμοιος μὲ τὸν αὐτὸν τοῦτον Δία, ὅταν εἰς τὴν ἀγαθότητα αὐτοῦ βουλευόμενος μετὰ τῶν θεῶν, κάμνη σχέδια περὶ τῶν βασιλείων, καὶ διατάττῃ ὅλην τὴν κτίσιν αὐτοῦ.

[Ἐκ τοῦ Ἄγγλου Ποιητοῦ ΠΟΠ.]

Ὁ Βοσσοῦετος, ἐγκωμιάζων τὴν Ἐρρίετταν Μαρίαν, βασίλισσαν τῆς Ἀγγλίας, λέγει ὅτι «εὐχαρίστει τὸν Θεὸν διὰ δύο μεγάλας χάριτας, τὴν μὲν, ὅτι ἔκαμεν αὐτὴν Χριστιανὴν· τὴν δὲ . . . τί προσμένετε ν' ἀκούσητε, ἀκραταί; ἴσως ὅτι ἀνώρθωσα τὰ πράγματα τοῦ βασιλέως, υἱοῦ αὐτῆς. Οὐχί, ἀλλὰ διότι ἔκαμεν αὐτὴν δυστυχεῖ βασιλίσσαν.»

Ο ΕΝ ΓΕΡΜΑΝΙΑ ΝΑΟΣ ΤΗΣ ΦΗΜΗΣ.

ΤΗΝ 18ην τοῦ περελθόντος Ὀκτωβρίου ἀνεφύθη ἐν Γερμανίᾳ μεγαλοπρεπὴς ἐθνικὸς ναὸς, ἀφιερωμένος εἰς τὴν μνήμην ὅλων τῶν περιβοήτων Γερμανῶν, ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν. Τὴν ἰδέαν τῆς οἰκοδομῆς αὐτοῦ συνέλαβε πρῶτον κατὰ τὸ 1806 ὁ νῦν βασιλεὺς τῆς Βαυαρίας. Τὸ 1814 προσεκάλεσεν ἀρχιτέκτονας νὰ παρασκευάσωσι σχέδια, ἐξ ὧν ὅμως δὲν παρεδόχθη κανέν. Τὸ 1810 διώρισεν τὸν Λέοντα Βὸν Κλένζ νὰ ἐτοιμάσῃ νέα σχέδια, καὶ ἐκ τούτων προετιμήθη τὸ νεώσιον τόσον ἐπιτυχῶς ἐκτελεσθέν. Ἄλλ' ὁ πρῶτος λίθος ἐτέθη τὴν 18ην Ὀκτωβρίου, 1830, εἰς τόπον ἐκτελεθέντα μετὰ πολυχρόνιον σκέψιν ὡς τὸν καταλλήλοτερον, ἤτοι παρὰ τὸν Δανούβιον, ἐπὶ τῶν μεθορίων τῆς ἐν Γερμανίᾳ ποσῆ Ῥωμαικῆς αυτοκρατορίας, οὐ μακρὰν τῆς Ῥατισβόνης, ἀρχαίας μητροπόλεως